

یاشین این عنوان تاریخی را در ۲۷ می ۱۹۶۴ پیش از دیدار با سوئد که به پیروزی ۳-۱ شوروی انجامید، پیش دیدگان صد هزار هوادار در مسکو دریافت کرد. دو سال بعد نوبت به کسب عنوان چهارمی جام جهانی بود و البته آخرین جام جهانی که لو به عنوان بازیکن اصلی تجربه می کرد. او در سال ۱۹۷۰ همچنان عضو تیم ملی بود اما با شماره ۱۳ و به عنوان دروازه بان ذخیره لئونید شومتس. سه سال از آخرین حضور او در ترکیب تیم ملی می گذشت؛ بازی با یونان در رقابت های یورو ۶۸. چیز زیادی تغییر نکرده بود. به قول لو: "برای دروازه بان ها هیچ چیز تغییر نکرده است. آنها مثل همیشه، فقط نباید گل بخورند."

۲۰۷ کلین شیت!

در دوران حضور در میادین در ۲۰۷ مسابقه از ۴۳۸ دیدار رسمی خود، گلی دریافت نکرد و آمار (۴۷ درصد) کین شیت را بر جای نهاد که حیرت انگیز است. سرانجام بازی خداحافظی یاشین در می ۱۹۷۱ میان منتخب مسکو و منتخب جهان با حضور بازیکنانی چون جاجینتو فاکتی، بابی چارلتون و گرد مولر و دیگر بزرگان فوتبال برگزار شد و عنکبوت سیاه برای همیشه از فوتبال کنار رفت.

افتخارات

یاشین ۵ بار با دینامو لیگ شوروی را فتح کرد. این عناوین در سالهای ۱۹۵۴، ۱۹۵۵، ۱۹۵۷، ۱۹۵۹ و ۱۹۶۳ به دست آمدند. علاوه بر این ۶ بار هم عنوان نایب قهرمانی لیگ را با دینامو به دست آورد. در خلال این سالها ۳ عنوان قهرمانی جام حذفی در سالهای ۱۹۵۳، ۱۹۶۷ و ۱۹۷۰ و یک نایب قهرمانی این مسابقات در سال ۱۹۵۵ نصب دینامو شد.

در تیم ملی هم قهرمانی یورو ۶۰ و نایب قهرمانی این مسابقات در سال ۶۴ و فتح المپیک ملبورن (۱۹۵۶) از دیگر افتخارات لو به شمار می آمد. عنوان چهارمی جام جهانی ۱۹۶۶ نیز آخرین افتخار او با تیم ملی بود. تیمی که تا سال ۱۹۷۰ در ۷۴ بازی برای آن به میدان رفت.

با این حال تمام عناوین لو به فوتبال محدود نمی شد و او قهرمانی لیگ هاکی روی یخ شوروی را هم در سال ۱۹۵۳ با تیم هاکی دینامو به کارنامه خود افزود

پایان

پایان کار افسانه فوتبال شوروی خیلی ناگهانی بود. ابتدا در سال ۱۹۸۶ مشخص شد که یک لخته خونی بزرگ در پای او وجود دارد او مجبور شد تا آن پایش را قطع کند. چهار سال بعد در ۲۰ مارس ۱۹۹۰ سنگریان افسانه ای به دلیل سرطان معده در خانه اش در کنار همسرش و نتینا و دو دخترش ایرینا و النادر گذشت....

اولین بازیادار تیم ملی

شوروی در سال ۱۹۵۴ در دیداری یک طرفه موفق شد با گل سوئد را در هم بکوبد. لو برای اولین بار در این مسابقه در ترکیب اصلی تیم خود قرار گرفت و در آن سال یک بار دیگر نیز حراست از دروازه تیم کشورش را عهده دار شد. یک سال بعد بازیهای او بیشتر شد و این بار در ۴ مسابقه از دروازه کشورش محافظت کرد. اما سال ۱۹۵۶ پرکارترین سال یاشین در تیم ملی کشورش بود؛ سالی با ۱۰ بازی رسمی از جمله مسابقات المپیک ملبورن. در همان زمان او می گفت: "فقط دو دروازه بان در سطح جهانی وجود دارد. یکی لئو یاشین و دیگری تراتمان، دروازه بان جوان آلمانی که در منچستر سیتی بازی می کند."

قهرمانی در المپیک به لطف دروازه بان - مدافع

یاشین از همان زمانی نقش فراتر از یک دروازه بان صرف را در تیم خود ایفا کرد. او پست دروازه بان - مدافع پوششی را ابداع کرد و اغلب از دروازه بیرون می آمد و در بازی سازی شرکت می کرد. در مسابقات ۱۹۵۶ ملبورن شوروی با برد مقابل آلمان (۲-۱)، با نونزی (۰-۰) کرد و آن گاه در دیداری تکراری این تیم را (۴-۰) شکست داد. پس از یک برد (۲-۱) در وقت اضافی مقابل بلغارستان، شوروی راهی فینال شد و یوگسلاوی را (۱-۰) شکست داد تا روس ها اولین قهرمانی در المپیک را جشن بگیرند. چهار سال بعد همین دو تیم فینال اولین دوره یورو را برگزار کردند که باز هم شوروی برنده شد.

بهترین دروازه بان جام جهانی

یاشین در جام جهانی ۱۹۵۸ بهترین دروازه بان جام جهانی شد. با این حال در جولای ۱۹۶۱ ولادیمیر ماسلاچنکو، دروازه بان لو کوموتیو مسکو به عنوان دروازه بان اصلی شوروی برگزیده شد. البته یاشین به سرعت و در ماه اگوست جایگاهش را پس گرفت. در جام جهانی ۱۹۶۲ به نظر می رسید یاشین چندان آماده نیست. به خصوص در بازی با کلمبیا که نتیجه (۴-۴) شد. در مرحله یک چهارم نهایی شوروی (۲-۱) از شیلی میزبان باخت اما بعد از بازی مشخص شد که یاشین در برخورد با بازیکن شیلی، از ناحیه سر آسیبی جدی دیده است؛ با این وجود تا پایان دوام آورده است. یاشین یک بار دیگر بهترین دروازه بان جام شد.

برنده توپ طلای اروپا

کنستانتین بسکوف مربی روسها به توانایی یاشین اعتماد داشت و از او همچنان به عنوان دروازه بان اصلی تیم ملی استفاده کرد. یاشین در سال ۱۹۶۳ به اوج بازگشت. در مقدماتی یورو در خانه ایتالیا پنالتی ساندر و ماتزولارا مهار کرد و سرانجام به تنها دروازه بان تاریخ فوتبال بدل شد که برنده توپ طلای بهترین بازیکن سال شده است. افتخاری که قبل و بعد از لو به هیچ دروازه بانی نرسید.

